वासुदेवसहस्रं वा फाल्गुनानां शतानि वा । आसाद्य माममोघेषुं द्रविष्यन्ति दिशो दश ।
संयुगं गच्छ भीमेण भिन्धि वा शिरसा गिरिं । प्रतरस्व महागाधं बाहुभ्यां पुरुषोदधिं ।
शारद्वतमहामीनं विविंशतिझषाकुलं । वृहद्बलमहोच्छालं सोमदत्ततिमिङ्गिलं ।
भीमवेगमपर्य्यन्तं द्रोणग्राहदुरासदं । कर्णशल्यझषावर्त्तं काम्बोजवडवामुखं ।
जयद्रथाद्रिं पुरुमित्रगाढं दुर्म्मर्षणोदं शकुनिप्रपातं । शस्त्रौघमत्स्यमतिप्रवृद्धं यदावगाह्य श्रमनष्टचेताः । ५५७५
भविष्यसि त्वं हतसर्व्वबान्धवस्तदा मनस्ते परितापमेष्यति । तदा मनस्ते त्रिदिवादिवाशुचे र्न्निवर्त्तिता पार्थ महीप्रशासनात् ।
प्रशास्य राज्यं हि सुदुर्लभं त्वया बुभूषितः स्वर्गं इवातपस्विना ।
इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि उलूकदूतागमनपर्व्वणि उलूकवाक्ये षष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १६० ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ उलूकस्त्वर्ज्जुनं भूयो यथोक्तं वाक्यमब्रवीत् । आशीविषमिव क्रुद्धं तुदन् वाक्यशलाकया ।
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रुषिताः पाण्डवा भृशं । प्रागेव भृशसंक्रुद्धाः कैतव्येनापि धर्षिताः ।
आसनेषूदतिष्ठन्त बाहूंश्चैव प्रचिक्षिपुः । आशीविषा इव क्रुद्धा वीक्षाञ्चक्रुः परस्परं । ५५८०
अवाक्शिरा भीमसेनः समुदैक्षत केशवं । नेत्राभ्यां लोहितान्ताभ्यामाशीविष इव श्वसन् ।
आर्त्तं वातात्मजं दृष्ट्वा क्रोधेनाभिहतं भृशं । उत्स्मयन्निव दाशार्हः कैतव्यं प्रत्यभाषत ।
प्रयाहि शीघ्रं कैतव्य ब्रूयाश्चैव सुयोधनं । श्रुतं वाक्यं गृहीतोऽर्थो मतं यत्ते तथाऽस्तु तत् ।
एवमुक्त्वा महाबाहुः केशवो राजसत्तम । पुनरेव महाप्राज्ञं युधिष्ठिरमुदैक्षत ।
सञ्जयानाञ्च सर्व्वेषां कृष्णस्य च यशस्विनः । द्रुपदस्य सपुत्रस्य विराटस्य च सन्निधौ । ५५८४
भूमिपानाञ्च सर्व्वेषां मध्ये वाक्यं जगाद ह । उलूकोऽप्यर्ज्जुनं भूयो यथोक्तं वाक्यमब्रवीत् ।
आशीविषमिव क्रुद्धं तुदन् वाक्यशलाकया । कृष्णादींश्चैव तान् सर्व्वान् यथोक्तं वाक्यमब्रवीत् ।
उलूकस्य तु तद्वाक्यं पापं दारुणमीरितं । श्रुत्वा विचुक्षुभे पार्थो ललाटञ्चाप्यमार्ज्जयत् ।
तदवस्थं तदा दृष्ट्वा पार्थं सा समितिर्नृप । नाम्रृष्यन्त महाराज पाण्डवानां महारथाः ।
अधिक्षेपेण कृष्णस्य पार्थस्य च महात्मनः । श्रुत्वा ते पुरुषव्याघ्राः क्रोधाज्ज्वलुरच्युताः । ५५९०
धृष्टद्युम्नः शिखण्डी च सात्यकिश्च महारथः । कैकेया भ्रातरः पञ्च राक्षसश्च घटोत्कचः ।
द्रौपदेयाभिमन्युश्च धृष्टकेतुश्च पार्थिवः । भीमसेनश्च विक्रान्तो यमजौच महारथौ ।
उत्पेतुरासनात् सर्व्वे क्रोधसंरक्तलोचनाः । बाहून् प्रगृह्य रुचिरान् रक्तचन्दनभूषितान् ।
अङ्गदैः पारिहार्य्यैश्च केयूरैश्च विभूषितान् । दन्तान् दन्तेषु निष्पिष्य सृक्कणी परिलेलिहन् ।
तेषामाकारभावज्ञः कुन्तीपुत्रो वृकोदरः । उदतिष्ठत् स्ववेगेन क्रोधेन प्रज्वलन्निव । ५५९५
उद्धृत्य सहसा नेत्रे दन्तान् कटकटाय्य च । हस्तं हस्तेन निष्पिष्य उलूकं वाक्यमब्रवीत् ।
अशक्तानामिवास्माकं प्रोत्साहननिमित्तकं । श्रुतं ते वचनं मूर्ख यत्त्वां दुर्य्योधनोऽब्रवीत् ।
तन्मे कथयतो मन्द शृणु वाक्यं दुरासदं । सर्व्वक्षत्रस्य मध्ये त्वं यद्वक्ष्यसि सुयोधनं ।
शृण्वतः सूतपुत्रस्य शकुनेश्च दुरात्मनः । अस्माभिः प्रीतिकामैस्तु भ्रातुर्ज्येष्ठस्य नित्यशः ।